

Arrest

nr. 74 737 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dhaka. Sinds 1998 was u betrokken bij de politieke partij JKASOD (Jatiyo Shamaytantrik Dal). In 2000 zou u benoemd zijn

tot social secretary. In januari 2003 zou een bom ontploft zijn op uw school. Een meisje zou gewond zijn. De general secretary van de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party) zou er voor gezorgd hebben dat u in de aanklacht vermeld stond. U zou gearresteerd zijn en na tien dagen in de gevangenis zou u op borg vrijgekomen zijn. In mei 2003 zou u vrijgesproken zijn in deze aanklacht. In 2004 en 2005 zouden de "BNP" van u geëist hebben dat u voor hun partij ging werken. Na 2005 zou u gestopt zijn met uw politieke activiteiten en dit op vraag van uw vriendin. Later zou blijken dat uw vriendin de dochter was van W., een van de "BNP" leiders die u wou doen overlopen. In 2007 zou W. er achter gekomen zijn dat jullie een relatie hadden. Hierna zou u geregeld lastiggevallen zijn door mensen van de "BNP". In december 2008 zou er een bomaanslag gepleegd zijn tijdens een "BNP"- meeting. W. zou er voor gezorgd hebben dat u hiervan beschuldigd werd. In maart 2009 zou u vernomen hebben dat er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd was. In november 2009 zou u veroordeeld zijn tot 14 jaren gevangenisstraf. Op 20 juni 2010 zou u Bangladesh verlaten hebben. U zou de grens met India overgestoken zijn en hierna werd u op een schip gezet. Op 3 augustus 2010 diende u in België een asielaanvraag in. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Na uw gehoor stuurde uw advocaat een brief op met bepaalde opmerkingen over het gehoor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U beweerde veroordeeld te zijn wegens een bomaanslag, maar gezien uw beperkte kennis en interesse in deze veroordeling kan hieraan geen geloof worden gehecht. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over de oorzaak van uw probleem, nl. uw relatie met de dochter van uw politieke tegenstander (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw verklaring dat u de kans niet kreeg is onafdoende, temeer daar u voor de DVZ wel sprak over zaken in een verder verleden zoals uw juridisch probleem in 2003. Voorts wist u geen enkel document met betrekking tot deze aanklacht voor te leggen. Nochtans beweerde u al veroordeeld te zijn, wat er op zou wijzen dat de aanklacht tegen u reeds een lange procedure doorliep. U zou dus over verschillende documenten moeten beschikken. U beweerde enkel met uw moeder contact te hebben, maar uw laatste contact dateert al van 6 of 7 maanden geleden. Er zijn echter andere manieren om contacten te leggen. Zo had u via vrienden, partijleden, verdere familie enz. aan de nodige documenten en informatie kunnen komen. Er werd zelfs vastgesteld dat u nooit de moeite nam om een advocaat te contacteren in deze zaak. Een advocaat zou nochtans een uitgelezen bron voor informatie en documenten geweest zijn. Uw totale gebrek aan inzet bij het bekomen van een begin aan bewijs ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Daar u geen documenten verbonden aan de aanklacht tegen u wist neer te leggen, werden u verschillende vragen gesteld met betrekking tot de mogelijke aanklacht tegen u. Uw vage en algemene antwoorden ondersteunen verder de indruk dat uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is. Zo wist u niet wie de "officer in charge" en de "magistrate" in uw zaak zijn, terwijl uit informatie waarover het CGVS blijkt dat u toch weet moet hebben van deze twee belangrijke personen in uw aanklacht (gehoorverslag CGVS p. 7). Voorts wist u niet zeker of de politie deze zaak doorstuurde naar een rechtbank, welke rechtbank dit zou kunnen zijn, of wanneer dit gebeurd zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 7). U kende de behandelende rechter dan ook niet (gehoorverslag CGVS p. 8). U wist niet onder welke artikels van het Bengaalse strafrecht u aangeklaagd werd. U beweerde dat er een aanklacht, een arrestatiebevel en een vonnis zouden moeten bestaan, maar u had geen weet van de andere juridische document die tijdens de procedure opgesteld zouden zijn; wat meer is, u zou nooit enig juridisch document met betrekking tot de aanklacht tegen u onder ogen hebben gekregen (gehoorverslag CGVS p. 8). U wist niet hoeveel verdachten er in totaal waren, noch kende u de getuigen in deze zaak of wist u over welke bewijzen de tegenpartij beschikte (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaarde veroordeeld te zijn tot 14 jaar, maar u diende toe te geven dit eigenlijk niet zeker te weten. Uw totale onwetendheid met betrekking tot de aanklacht waarvan u een vrees beweert te koesteren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovenstaande vragen vormen enkele standaardzaken die u toch zou moeten weten of die u te weten zou kunnen komen door het contacteren van een advocaat. Ook dit liet u om onbegrijpelijke redenen achterwege. Mocht er gezien bovenstaande vaststellingen nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering vervolgd te worden in Bangladesh dan dient te worden opgemerkt dat u de interne beschermingsmogelijkheden niet uitgeput heeft. U beweerde in het verleden al eens aangeklaagd te zijn onder soortgelijke omstandigheden (2003, aanklacht wegens bomaanslag ingediend door "BNP"), maar u werd binnen een paar maanden vrijgesproken (gehoorverslag CGVS p. 6). Als u in 2003 ten tijde van een "BNP"- regering al onder een aanklacht

wegens een bomaanslag ingediend door de "BNP" wist te komen, is er geen reden waarom u de aanklacht van 2008 niet zou aanvechten. Na de verkiezingen van eind 2008 werd de Bengaalse regering immers gevormd door een alliantie waar uw partij, JASOD deel van uitmaakt (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring dat uw tegenstander niet enkel tot de "BNP" behoorde maar dat diens schoonbroer tot de Awami League behoorde, is weinig waarschijnlijk en bovendien wist u deze stelling niet hard te maken (gehoorverslag CGVS p. 7). Tevens wees u er op dat u sinds 2005 niet meer actief was voor uw politieke partij. Dit ondermijnt verder de stelling dat u omwille van uw politieke voorkeuren aangeklaagd zou worden, zodat enkel uw bewering dat W. u zou aanklagen wegens het hebben van een relatie met zijn dochter overblijft, maar zoals reeds werd aangetoond kan hier maar weinig geloof worden gehecht. Ook stelde u geen enkele moeite gedaan te hebben om in beroep te gaan, terwijl u toch aangaf dat u deze zaak kon aanvechten (gehoorverslag CGVS p. 9). U beschikte dus nog over verschillende mogelijkheden, maar de vaststelling dat u hier zelfs geen gebruik van heeft gemaakt, wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw beweringen. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat uw beschrijving van uw reisroute naar België vaag en stereotiep is. U verklaarde vanuit India per schip naar België gekomen te zijn, maar u kon geen enkel detail verschaffen van dit schip, zoals naam, kleur, vlag, bemanning, bestemming, enz. (gehoorverslag CGVS p. 3-4). U wist zelfs niet zeker waar en wanneer u een schip nam (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw bewering dat u de hele tijd in een container zat, is stereotiep en doet vermoeden dat u de ware toedracht probeert achterwege te houden. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk statuut afhankelijk is van geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Verder merkt het CGVS op dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/of reisweg niet kunnen worden nagegaan. De brief (zie groene map in het administratieve dossier) opgesteld en verstuurd door uw advocaat na het gehoor was niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw raadvrouw Meester M., die niet persoonlijk op uw gehoor aanwezig was, maar vervangen werd door meester D., voegde bij haar schrijven een getypte versie van het gehoorverslag en beticht de dossierbehandelaar van vooringenomenheid. Hierbij dient opgemerkt te worden dat noch in het gehoorverslag van het CGVS, noch uit de notities van uw advocate blijkt dat de dossierbehandelaar in kwestie zich inderdaad vooringenomen heeft opgesteld. Voorts dient vastgesteld te worden dat noch u, noch uw raadvrouw hierover enige opmerking gemaakt tijdens of op het einde van het interview. Deze losse bewering wordt overigens op geen enkele wijze gestaafd aan de hand van concrete elementen of voorbeelden. De brief wijst voorts op mogelijke problemen met de tolk. Ook wat deze bewering betreft, dient evenwel vastgesteld te worden dat noch uit het gehoorverslag van het CGVS, noch uit de notities van uw advocaat blijkt dat er zich tijdens uw gehoor inderdaad tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Wanneer u overigens op het einde van het gehoor gevraagd wordt of u nog iets toe te voegen had, maakte u persoonlijk geen enkele melding van tolkproblemen. Enkel uw raadvrouw gaf de opmerking: "vertaling, sprak me aan dat het niet steeds correct werd vertaald, geen fouten maar niet precies wat hij heeft gezegd." (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is merkwaardig te moeten vaststellen dat uw raadvrouw, die nochtans als taak heeft u bij te staan tijdens uw gehoor, niet eerder melding heeft gemaakt van een naar haar mening gebrekkige vertaling door de tolk. Nochtans werd u beiden bij de aanvang het gehoor er op gewezen dat u eventuele problemen met de tolk onmiddellijk moest melden (zie gehoorverslag CGVS, p. 1). Daarenboven wordt op geen enkele wijze in concreto aangetoond welke van uw verklaringen dan juist "correct werden vertaald maar niet precies overeenstemmen met wat u gezegd heeft." De opmerking van uw advocaat dat u goed Engels spreekt wordt tegengesproken in het administratieve dossier. Hieruit blijkt dat u tijdens uw verklaring afgelegd voor de DVZ aangaf slechts een "beetje Engels" machtig te zijn (punt 8 verklaringen DVZ). Ten slotte voegt de opmerking van uw advocaat i.v.m. de strafmaat weinig toe aan uw dossier, daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u eigenlijk geen weet heeft van de exacte straf die uitgesproken werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel

uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (subsidiare bescherming) evenals wederom op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4. Waar verzoeker zowel in het kader van het eerste als het tweede middel een *“schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* inroept en aldus tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat de middelen verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dienen te worden onderzocht.

2.5. Verzoeker verwijt de asielinstanties zijn asielaanvraag onzorgvuldig en vooringenomen te hebben onderzocht en beoordeeld. Verzoeker voert aan dat hij *“de kans niet heeft gehad om alles te verklaren bij de Dienst Vreemdelingenzaken”* omdat *“De ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf aan verzoeker niet voldoende tijd om alles te vertellen”* nu er *“werd vermeld dat hij vijftien minuten kreeg om alles in het kort uit te leggen en dat hij zich moest beperken tot een heel korte samenvatting”*. Verder stelt verzoeker dat de *“toon waarop verzoeker werd aangesproken was erg gebiedend”* en *“Aangezien verzoeker met een dergelijke toon werd aangesproken, deed het stress- en spanningsgehalte van verzoeker verhogen. Vanaf dat verzoeker iets meer wou uitweiden, werd hem gezegd dat hij zich moest haasten, wegens het tekort aan tijd.”* Bijgevolg zou *“Dit eerste belangrijke interview”* hebben *“plaatsgevonden in een heel gespannen en opgejaagde sfeer”* en aangezien verzoeker *“al zenuwachtig voor dit gesprek”* was *“kon verzoeker niet meer helder denken”*. Bovendien argumenteert verzoeker dat *“de raadvrouw van verzoeker niet aanwezig was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken”* zodat *“Op welke manier dit korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen, is aldus niet geheel duidelijk”* en aangezien *“Vele kandidaat-vluchtelingen stellen dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken er op gehamerd wordt dat alles snel dient te gebeuren”* en *“deze klachten herhaaldelijk terugkomen”* en daarom meent verzoeker *“kunnen aan deze allereerste verklaringen niet een dusdanige belangrijkheid toegeschreven worden, die leidt tot een negatieve beslissing”*. Verzoeker verwijt eveneens de commissaris-generaal hem niet correct te hebben behandeld, niettemin het *“is niet de gewoonte”* van zijn raadsman *“om bij ieder klein akkefietje opmerkingen te formuleren zodat de noodzaak zich opdringt een schrijven te richten aan de Commissaris-Generaal.”* Verzoeker meent *“dat de dossierbehandelaar weinig respect had, zowel voor verzoeker als voor de advocaat”* en dat een

“eenvoudige handdruk”, een “iets gemoedelijkere houding” en een “iets minder onverschillige gezichtsuitdrukking en minder storende handelingen” wel zouden van “respect getuigen”. Verder stelt verzoeker “dat de dossierbehandelaar tijdens het interview reeds had aangegeven dat hetgeen de advocaat zegt, toch niet in rekening zou gebracht worden” en aangezien “kandidaat-vluchtelingen pas bij het buitenkomen een hele reeks van opmerkingen formuleren bij de advocaat” heeft de “raadvrouw daags na het verhoor een schrijven met weloverwogen opmerkingen” gericht aan het CGVS, doch hieraan werd geen gevolg gegeven. Verzoeker meent eveneens benadeeld te zijn door de tolk. Verzoeker “maakte er melding van dat hetgeen hij vertelde niet precies werd vertaald. De vertaling was op zich niet fout: er werden geen onjuiste gegevens vertaald en hetgeen vertaald werd, was juist, MAAR de vertaling was niet precies, niet volledig, hetgeen betekent dat de vertaling oppervlakkig gebeurde en dat bepaalde belangrijke nuances achterwege werden gelaten. Op die manier is het geenszins uit te sluiten dat belangrijke informatie onvertaald bleef.”

2.6. Verzoeker meent dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS niet correct is verlopen omdat de sfeer onvoldoende respectvol en gemoedelijk was en de tolk op het CGVS onvoldoende precies heeft vertaald. Verzoeker betwist niet dat de weergave van het gehoor correct werd opgetekend en evenmin dat de vertaling correct gebeurde enkel niet precies genoeg. Een onderhoud op het CGVS dient inderdaad voldoende waarborgen van onpartijdigheid te bieden. De verhoren van een kandidaat-vluchteling op de Dienst vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden echter afgenomen door ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben om een asielzoeker respectloos te behandelen, een asielaanvraag vooringenomen te beoordelen of om de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven, hetgeen de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Zelfs al valt niet uit te sluiten dat elk verhoor in maximale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Dit is niet het geval. Bovendien indien verzoeker tijdens het verhoor geen opmerking wilde *“formuleren, door de angst dat de ‘vertrouwensband’ zal geschaad worden en dat een dergelijke opmerking de verdere vertaling op een negatieve wijze zal beïnvloeden”* dan kan van de advocaat verwacht worden dat hij ingrijpt te meer nu verzoeker beweert dat er geen vertrouwensband kon zijn omwille van de houding van de dossierbehandelaar. Ook verzoeker dient bij te dragen tot het correct verloop van een verhoor en dient problemen direct en concreet te melden. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker die tijdens het verhoor zou hebben opgemerkt dat de vertaling niet “precies” genoeg gebeurde, nalaat dit te melden, desgevallend door zijn antwoord te herhalen, te meer nu verzoeker voldoende Engels spreekt om de vertaling te volgen. Ten slotte kan uit het verzoekschrift niet blijken wat verzoeker niet heeft kunnen toevoegen of waar de neerslag van het CGVS-verhoor tekortschiet. Verzoeker dient zijn grief concreet en nuttig aan te voeren, wat niet het geval is. Er kan overigens evenmin vooringenomenheid blijken wanneer beslist wordt niet tot nader onderzoek van de concrete details uit een CGVS-verhoor over te gaan. Immers de bewijslast rust bij de verzoeker die *in casu* zelfs zijn identiteit niet aantoont en zoals *infra* blijkt, evenmin zijn asielprofiel kan aannemelijk maken terwijl hij voor zware criminele feiten tot 14 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Waar verzoeker de asielinstanties verder verwijt zijn asielrelaas *“op geen enkele objectieve manier”* te weerleggen gaat hij eraan voorbij dat niet moet worden bewezen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Evenmin is het de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Aldus dient te worden vastgesteld dat niet objectief kan blijken dat de commissaris-generaal onzorgvuldig, laat staan vooringenomen tot zijn besluit is gekomen. De Raad stelt dan ook vast dat de commissaris-generaal terecht niet is ingegaan op de vraag van verzoekers raadvrouw om een tweede verhoor te organiseren met een andere dossierbehandelaar.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er gevisieerd, vervolgd en veroordeeld werd omwille van zijn politieke activiteiten en bovendien een relatie had met een dochter van een rivaliserende politieke partij, met name de “Bangladesh Nationalist Party”.

3.2. Verzoeker legt geen documenten neer waaruit zijn identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen blijken terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker ertoe gehouden is de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker staft

evenmin zijn asielmotieven. Verzoeker kan het in gebreke blijven om zijn asielmotieven te adstrueren bezwaarlijk vergoelijken met het argument dat *“indien verzoeker documenten had voorgelegd, en verweerster deze niet wou in overweging nemen, zou verweerster zich(t) steunen op de relatieve waarde van documenten”*, nu dit louter hypothetisch is. Immers de bewijswaarde van documenten hangt in belangrijke mate af van de ernst, de nauwgezetheid en waarachtigheid van verzoekers verklaringen.

3.3. Verzoeker kan in casu niet menen dat het louter volstaat te beweren dat hij onschuldig is wanneer hij tot een gevangenisstraf van 14 jaar werd veroordeeld voor een bomaanslag. Dit klemt te meer nu verzoeker manifest tekortschiet over de hele lijn van zijn asielrelaas. Verzoeker wist niet of er bewijzen of getuigen waren in zijn zaak, noch of er andere verdachten werden vervolgd, noch wie er tussenkwam in zijn zaak (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Verzoeker *“geeft toe dat hij weinig informatie heeft over de aandacht en de verdere gerechtelijke procedure die loopt tegen hem, doch benadrukt dat dit te wijten is aan het feit dat hij, van zodra hij op de hoogte was van de aanklacht, ging onderduiken, uit vrees voor de gevolgen”*. Het is echter niet ernstig dat indien verzoeker besloot zijn land van herkomst op illegale wijze te ontvluchten omdat hij er om politieke redenen werd vervolgd, zelfs veroordeeld werd tot veertien jaar gevangenisstraf, hij niet eerst de hulp van een advocaat of zijn (oude) politieke vrienden zou hebben ingeroepen en bovendien geheel onwetend is inzake het proces en zelfs niet vermeldt of hij beroep heeft aangetekend. Het asielrelaas komt dan ook verzonnen voor. Waar verzoeker argumenteert *“dat de aanklacht tegen verzoeker begin 2009 gesteund was op een drijfveer van een geheel andere orde”*, ziet de Raad niet in dat indien er voor de verschillende vervolgingen verschillende *“drijfveren”* waren, hij enkel diegene zou vermelden van jarenlang geleden, en niet diegene die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vlucht. Verder kan de Raad verzoeker evenmin volgen waar hij stelt *“dat verweerster in haar argumentatie zichzelf tegenspreekt. Enerzijds stelt verweerster dat verzoeker de aanklacht zeker zou kunnen moeten aanvechten omdat na de verkiezingen van eind 2008 de Bengaalse regering werd gevormd door een alliantie waar de partij van verzoeker deel van uitmaakt, waarbij niet anders kan dan verondersteld worden dat verzoeker nog politieke relaties heeft. Anderzijds stelt verweerster dat verzoeker niet meer actief zou zijn sinds 2005 en dat zijn politieke voorkeuren geen rol zouden spelen in de fictieve aanklacht”*, nu de beide redeneringen vaststellen dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging om politieke redenen wordt ondergraven omdat enerzijds hij niet meer politiek actief was en anderzijds zijn voormalige politieke partij -voor zover hij hiermee toch nog zou worden geassocieerd- thans deel uitmaakt van de regeringscoalitie. Verzoeker biedt aldus geen aannemelijke verklaring voor de talrijke hiaten in zijn verklaringen, het voorgehouden asielrelaas komt dan ook niet geloofwaardig voor.

3.4. Tenslotte kan verzoekers voorgehouden reisweg evenmin overtuigen. Verzoeker geeft geen enkel nuttig gegeven aan dat zou kunnen aantonen dat hij per schip heeft gereisd en *“weet enkel dat we in doos zaten”* (gehoorverslag CGVS, p. 3). Hij is niet enkel onbekend met de naam en de vlag waaronder het schip voer maar kan evenmin de kleur geven noch de bemanning. Ten slotte weet verzoeker zelfs niet wat de bestemming was van het schip (gehoorverslag CGVS, p.4). De loutere bewering dat *“De vluchtweg van kandidaat-vluchtelingen afkomstig uit Bangladesh is heel dikwijls vanuit India per schip”* kan bezwaarlijk volstaan om zijn voorgehouden reisweg aannemelijk te maken. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder onderuithaalt alsook de onmogelijkheid identiteitsdocumenten neer te leggen.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van het asielrelaas en algemene, theoretische beschouwingen. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent dat de motivering van de commissaris-generaal op dit punt *“te summier en onvoldoende”* is.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de motieven op grond waarvan besloten werd dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling, eveneens de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Bovendien voert verzoeker zelf evenmin specifieke elementen aan waaruit kan blijken dat hem de subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en beroept zich derhalve voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoekers gerechtelijke vervolging waarachtig zou zijn -quod non-, toont hij niet aan dat deze onterecht is, noch dat hij geen beroep kan aantekenen, noch dat hij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK